

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Tdo/90/2015
Identifikačné číslo spisu:	7814010408
Dátum vydania rozhodnutia:	27.07.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Štefan Michálik
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:7814010408.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Michálika a sudcov JUDr. Daniela Hudáka a JUDr. Viliama Dohňanského na neverejnom zasadnutí konanom 27. júla 2016 v Bratislave, v trestnej veci obvineného Mgr. I. C. pre trestný čin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., o dovolaní proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 21. mája 2015, sp. zn. 7To/18/2015, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného Mgr. I. C. sa o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu v Rožňave zo 14. januára 2015, sp. zn. 3T/150/2014, bol obvinený Mgr. I. C. uznaný vinným z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. č. 300/2005 Z.z. v znení zákona č. 547/2010 Z.z. na tom skutkovom základe, že

dňa 24. februára 2011 v Rožňave uzavrel s Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny v Rožňave Dohodu č. XX/§XX/XXXX, o poskytnutí príspevku na samostatnú zárobkovú činnosť podľa § 49 ods. 7 zákona č. 5/2004 Z.z. o službách zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a Vyhlášky Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky č. 44/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov, na základe ktorej bol obvinenému zo zdrojov štátneho rozpočtu Slovenskej republiky dňa 21. marca 2011 poskytnutý finančný príspevok v celkovej výške 4 023,52 eur na začatie prevádzkovania alebo vykonávania samostatnej zárobkovej činnosti, ktorý bol obvinený povinný použiť v súlade so žiadosťou, predloženým podnikateľským zámerom a oprávnením na vykonávanie alebo prevádzkovanie samostatnej činnosti, pričom obvinený poskytnutý príspevok nepoužil v zmysle dohody na účel, na ktorý mu bol poskytnutý, ale si ho prisvojil, pričom použitie príspevku zdokladoval fiktívnym pokladničným blokom č. X/XX zo dňa 19. júla 2012 údajne vystaveným spoločnosťou U., s.r.o., so sídlom C. 134, 040 16 Košice, prevádzka C. 18, 040 01 Košice o zakúpení počítača DELL VOSTRO XXOMT iX-XXXX XGB XXX GB NBD v hodnote 585 eur a tlačiarne Canon Pixma MG XXXX v hodnote 174 eur, v celkovej hodnote 759 eur a faktúrou č. X/XXXX zo dňa 17. septembra 2012 údajne vystavenou spoločnosťou B., s.r.o., J. 12, 851 07 Bratislava, o zakúpení vysokozdvížneho vozíka SDJAS XXXX v hodnote 1 593 eur a paletového vozíka

LHM XXXQ v hodnote 580 eur v celkovej hodnote 2 173 eur, čím štátnemu rozpočtu Slovenskej republiky, v zastúpení Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny v Rožňave, spôsobil škodu vo výške 4 023,52 eur.

Za to bol obvinenému podľa § 221 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona s prihliadnutím na poľahčujúcu okolnosť uvedenú v ustanovení § 36 písm. j/ Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní 12 (dvanásť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 Tr. zák. súd obvinenému Mgr. I. C. výkon trestu podmiennečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. určil skúšobnú dobu v trvaní 12 (dvanásť) mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd uložil obvinenému povinnosť uhradiť spôsobenú škodu poškodenej Slovenskej republike, zastúpenej Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny, Šafárikova č. 112, 048 01 Rožňava a splnomocnenou zástupkyňou JUDr. Juditou Oroszovou, vo výške 4 023,52 eur.

Proti vyššie uvedenému rozsudku podal obvinený na hlavnom pojednávaní dňa 14.1.2015 do zápisnice odvolanie do výroku o vine a treste, ktoré doplnil prostredníctvom svojho právneho zástupcu písomným podaním z 28.1.2015, o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach uznesením č.k. 7To/18/2015-161 z 21. mája 2015, tak, že podľa § 319 Tr. por. zamietol odvolanie obvineného Mgr. I. C. ako nedôvodné.

Proti vyššie uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu obvinený v zákonnej lehote dovolanie z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Podľa názoru obvineného, skutočnosť, že štátne orgány nemajú dostatočne kvalitne nastavený systém poskytovania príspevkov, nie je dôvodom na akékoľvek vyvodzovanie následkov voči obvinenému. Namietal, že pokiaľ by totiž obvinený aj porušil podmienky samotnej Dohody o poskytnutí príspevku na samostatnú zárobkovú činnosť uzatvorenú podľa § 49 ods. 7 zákona č. 5/2004 Z.z. zo dňa 24. februára 2011, táto okolnosť podľa jeho názoru neodôvodňuje uznanie viny obvineného z trestného činu podvodu len z dôvodu porušenia podmienok uzavretia Dohody o poskytnutí príspevku na samostatnú zárobkovú činnosť uzatvorenú podľa § 49 ods. 7 zákona č. 5/2004 Z.z. zo dňa 24. februára 2011. Vo vzťahu k zdôvodneniu prvostupňového rozsudku (str. 4, ods. 4) poukázal obvinený na to, že právny záver súdu o vine nie je založený na procesne bezchybne vykonaných dôkazoch.

Obvinený má za to, že z vykonaných dôkazov v rámci hlavného pojednávania (príp. prípravného konania) nevyplýva zámer obvineného spôsobiť škodu poškodenej, teda nie je naplnená objektívna stránka trestného činu. Uviedol, že pre uznanie viny by v tomto prípade muselo byť obvinenému jednoznačne preukázané, že v čase, kedy mu bol poskytnutý príspevok Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny konal v úmysle spôsobiť škodu. Takéto okolnosti však podľa jeho názoru musia byť bez akýchkoľvek pochyb zistené vykonaným dokazovaním a nemôžu byť len predpokladané a abstraktne vyvodzované. Skonštatoval, že dôkazy, ktoré by svedčili o úmysle obvineného spôsobiť uvádzaním poškodeného do omylu a seba alebo iného obohatiť, neboli v tomto konaní zistené bez akýchkoľvek pochybností, resp. neboli zabezpečené také dôkazy, na základe ktorých by bolo možné logickou úvahou k takému záveru dospieť. Podľa obvineného, ide o pochybnosti, pri existencii ktorých mal súd postupovať v zmysle zásady in dubio pro reo. S poukazom na judikatúru vyslovil názor, že ak obvinený nekonal v čase uvádzania do omylu v úmysle spôsobiť poškodenému alebo inej osobe škodu, nejde o trestný čin podvodu. Je toho názoru, že ak mal obvinený uvádzať do omylu poškodeného ešte pred vykonaním majetkovej dispozície, musel mať súd za ustálené, akým spôsobom takéto uvedenie do omylu obvinený vykonal. Obvinený totiž poškodenému nepredkladal pred majetkovou dispozíciou žiadne pozmeňované alebo nepravé dokumenty, nevykonával žiadne nepravdivé prehlásenia a skutočnosti, ktoré nastali až po majetkovej dispozícii poškodenej, nemajú podľa obvineného primárny úmysel spôsobiť poškodenému škodu.

Obdobne, ako v prípade výhrad obvineného voči prvostupňovému rozsudku je toho názoru, že ani závery Krajského súdu v Košiciach nereflektujú právne posúdenie skutku z hľadiska jeho aplikácie na znenie skutkovej podstaty trestného činu podvodu a odvolací súd sa nezaoberal právnym posúdením

skutku s ohľadom na zásadu ultima ratio a najmä na dôkladný prieskum naplnenia všetkých obligatórnych znakov skutkovej podstaty trestného činu podvodu. Zároveň zastáva názor, že odvolací súd tieto námietky rovnako nepreskúmal a žiadnym spôsobom sa s nimi nevyrovnal.

Na základe vyššie uvádzaných skutočností navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil rozsudkom porušenie zákona v ustanovení § 221 Tr. zák. v neprospech odsúdeného Mgr. I. C. a aby súčasne s vyššie uvedeným výrokom dovolací súd v zmysle ustanovenia § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil uznesenie Krajského súdu v Košiciach, č. k. 7To 18/2015-161, zo dňa 21. mája 2015 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Rožňava, sp. zn. 3T 150/2014, zo dňa 14. januára 2015 a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. vec prikázal okresnému súdu na opätovné prejednanie a rozhodnutie.

K dovolaniu obvineného sa prokurátor nevyjadril v súdom stanovenej lehote.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že toto bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), oprávnenou osobou prostredníctvom obhajcu (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por. a § 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.) a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1, veta prvá Tr. por., keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 374 ods. 3 Tr. por. v dovolaní možno uplatňovať ako dôvod dovolania aj konanie na súde prvého stupňa, ak vytýkané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku.

Podľa § 385 ods. 1 Tr. por. dovolací súd je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených pochybení, pričom má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania musia byť preto obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inšancia.

Pokiaľ ide o vyššie uvádzanú viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené, tak tu treba poznamenať, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por.

Z toho potom vyplýva, že v prípade, ak chybám, vytýkaným v podanom dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Tr. por. nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c/ Tr. por., alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Tr. por., bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por.

Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa §

374 ods. 1 Tr. por., ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por., dovolací súd vyhovie dovolaniu postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Tr. por. a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. augusta 2011, sp. zn. 2 Tdo 30/2011, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012).

Pokiaľ ide o námietku obvineného spočívajúcu v tom, že z vykonaného dokazovania bez akýchkoľvek pochybností nevyplyva odôvodnený záver, na základe ktorého obvinený svojim konaním naplnil všetky obligatórne znaky trestného činu podvodu, dovolací súd poukazuje na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 1/2011 pod č. 3, podľa ktorého dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. nemôže napĺňať poukaz na to, že vykonaným dokazovaním nebola v konaní preukázaná subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkovane, t.j. tak ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutí súdov prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o dovolaní poukazuje na to, že ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, meniť, alebo upravovať iba súd odvolací. Na tomto mieste je potrebné zdôrazniť skutočnosť, že predmetom skúmania dovolacieho súdu sú námietky právneho charakteru, a preto spôsob, akým sa súdy nižších stupňov vysporiadali s hodnotením jednotlivých dôkazov, resp. aké závery z vykonaného dokazovania vyvodili, je vylúčený z prieskumu dovolacieho súdu, nakoľko sa jedná o námietky skutkové. Najvyšší súd zdôrazňuje, že dovolací súd nemôže v dovolacom konaní prehodnocovať vykonané dôkazy.

Pri skúmaní toho, či bol naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolací súd vychádza zo skutku, ktorý je uvedený v rozsudku a posudzuje, či konanie obvineného tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku, je správne právne kvalifikované. Najvyšší súd v tejto súvislosti dodáva, že naplnenie skutkovej podstaty trestného činu podvodu predpokladá existenciu príčinnej súvislosti medzi omylom určitej osoby a jej uskutočnenou majetkovou dispozíciou a ďalej príčinnú súvislosť medzi touto dispozíciou na jednej strane a škodou na cudzom majetku a obohatením páchatel'a alebo inej osoby na strane druhej. V danom prípade najvyšší súd konštatuje, že konanie obvineného napĺňa všetky znaky prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. Ohľadom odôvodnenia právnej kvalifikácie konania obvineného sa Najvyšší súd Slovenskej republiky stotožňuje s odôvodnením prvostupňového rozsudku.

Dovolací súd nezistil žiadny dovolací dôvod, na základe ktorého by mohol vyhovieť obvinenému a zrušiť napadnuté rozhodnutie, a preto dovolanie obvineného ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.